

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

w sprawie ściganego Y.P.

oskarżonego o przestępstwa określone w sekcji 3 art. 30, sekcji 4 art. 159 kodeksu karnego Federacji Rosyjskiej

w przedmiocie wydania ściganego Federacji Rosyjskiej

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 listopada 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 stycznia 2017 r., utrzymującego w mocy postanowienie Sądu

Okręgowego w [...]

z dnia 23 listopada 2016 r.,

1. oddala kasację;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...], po ponownym rozpoznaniu sprawy, postanowieniem z dnia 23 listopada 2016 r., na podstawie art. 603 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1, 2, 16, 22 i 24 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307 - 310) stwierdził „prawną dopuszczalność

wydania organom Federacji Rosyjskiej obywatela Federacji Rosyjskiej – P. Y., ur. 09.04.1977 r. w L. Rosja, zatrzymanego na terenie Polski w dniu 9 grudnia 2015 r. o godz. 10.50, poszukiwanego w sprawie karnej [...] przez rosyjski wymiar sprawiedliwości, na podstawie wydanego przez Sąd Okręgowy w Sankt Petersburgu w dniu 10.06.2015 r. nakazu aresztowania za popełnienie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oszustw gospodarczych w dużym rozmiarze, to jest przestępstw określonych: sekcja 3 art. 30, sekcja 4 art. 159 kodeksu karnego Federacji Rosyjskiej, w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego w tej sprawie”.

Zażalenie na powyższe postanowienie, zaskarżając je w całości, złożył obrońca osoby ściganej, zarzucając rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny i oczywisty wpływ na treść orzeczenia. W pięciu punktach określił, które przepisy zostały jego zdaniem naruszone oraz obszernie i szczegółowo przedstawił, na czym polega ich obraza. Ujmując te zarzuty bardziej zwięźle, można wskazać, że skarżący podniósł:

1. naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 1, 2 i 5 k.p.k. poprzez bezpodstawne niewykonanie wiążącej wytycznej zawartej w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 maja 2016 r., obligującej Sąd ponownie rozpoznający sprawę do rzetelnego zweryfikowania wystąpienia w realiach niniejszej sprawy bezwzględnej przeszkody ekstradycyjnej w postaci *rei iudicatae*, w celu ustalenia, iż czyny zabronione będące przedmiotem ścigania Y. P. przez organy ścigania Federacji Rosyjskiej były już przedmiotem osądu w toku postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem skazującym sądu rosyjskiego z dnia 27 grudnia 2013 r.;

2. naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 604 § 1 pkt 5 i 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowe wykonanie wiążącej wytycznej Sądu Apelacyjnego w [...], zawartej w postanowieniu z dnia 5 maja 2016 r., obligującej sąd ponownie rozpoznający sprawę do zweryfikowania powstania uszkodzeń ciała u Y. P. w trakcie osadzenia go w areszcie śledczym w Sankt Petersburgu w okresie od 18 czerwca 2013 r. do 7 listopada 2013 r.;

3. naruszenie art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 604 § 1 pkt 5 i 7 k.p.k. w zw. z art. 19 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 3 Konwencji o

Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez nieprawidłowe wykonanie wiążącej wytycznej zawartej w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 maja 2016 r., obligującej Sąd ponownie rozpoznający sprawę do zweryfikowania dopuszczalności wydania Y. P. na żądanie Federacji Rosyjskiej z perspektywy zgodności takiego wydania z prawem polskim, również z uwagi na grożące Y. P. ryzyko naruszenia jego praw i wolności na terytorium Federacji Rosyjskiej w świetle bezpośrednio go dotyczących opinii Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka oraz opinii Amnesty International, które to organizacje jednomyślnie sprzeciwiły się wydaniu Y. P. na żądanie Federacji Rosyjskiej;

4. naruszenie art. 604 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k. poprzez bezpodstawne niestwierdzenie wystąpienia przedmiotowej bezwzględnej przeszkody ekstradycyjnej w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy w [...] stwierdził już podczas pierwszego rozpoznawania sprawy, że czyny zabronione stanowiące przedmiot postępowania karnego wobec Y. P. na terytorium Federacji Rosyjskiej są odpowiednikami przestępstw karnych skarbowych penalizowanych w polskim systemie prawnym przez przepisy art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 ust. 5 k.k.s., które to czyny zabronione nie są przestępstwami w rozumieniu przepisów polskiego prawa karnego;

5. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez całkowite zaniechanie rzetelnej i prawidłowej oceny wyjaśnień złożonych przez Y. P., a także zeznań świadków przesłuchanych w toku postępowania ekstradycyjnego, poprzez uchylenie się od obowiązku dokonania ich oceny i zajęcia stanowiska co do ich wiarygodności, co uniemożliwia poddanie orzeczenia Sądu I instancji kontroli instancyjnej Sądu odwoławczego.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Nadto wystąpił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

1. uzupełniającej opinii biegłej nefrolog w celu kategorycznego i pełnego potwierdzenia (lub wykluczenia), że naruszenie czynności narządów ciała Y. P., stwierdzone u niego po wyjściu z aresztu śledczego w Sankt Petersburgu, których nie miał przed osadzeniem go w tym areszcie, powstało wskutek stosowania wobec niego tortur i bicia go przez funkcjonariuszy więziennych Federacji Rosyjskiej, a co

za tym idzie kategorycznego potwierdzenia, że na kanwie niniejszej sprawy zachodzi bezwzględna przesłanka odmowy wydania Y. P. Federacji Rosyjskiej z art. 604 § 1 pkt 7 k.p.k.,

2. opinii Ośrodka Studiów Wschodnich na okoliczność i w celu ustalenia sytuacji panującej w Federacji Rosyjskiej w kwestii przestrzegania w tym kraju praw i wolności człowieka i obywatela, a także w celu ustalenia warunków panujących w jednostkach penitencjarnych Federacji Rosyjskiej, ze szczególnym uwzględnieniem izolatora numer 1 w Sankt Petersburgu, w którym miałby przebywać Y. P. w razie jego ekstradycji z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w celu ustalenia, czy na kanwie niniejszej sprawy zachodzi bezwzględna przesłanka odmowy wydania Y. P. z art. 604 § 1 pkt 7 k.p.k.

Należy wspomnieć, że w toku postępowania ekstradycyjnego Y. P. był pozbawiony wolności oraz że przed terminem posiedzenia odwoławczego obrońca, deklarując, że takie jest życzenie ściganego, wystąpił o sprowadzenie go na posiedzenie (t. XII akt sprawy, k. 2295-96). W uzasadnieniu podniósł, powołując jedno z orzeczeń Sądu Najwyższego, że „niewątpliwie udział Y. P. w najbliższym posiedzeniu Sądu Apelacyjnego w [...] ma szczególnie istotne znaczenie dla ochrony jego praw i interesów (...)” oraz zwrócił uwagę, że poprzednio rozpoznając sprawę, Sąd ten umożliwił wymienionemu udział w posiedzeniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 23 grudnia 2016 r. powyższego wniosku nie uwzględnił. W uzasadnieniu wskazał, że Y. P. „posiada obrońcę z wyboru, któremu sprawa jest bardzo dobrze znana, podobnie jak sytuacja faktyczna i prawna ściganego” oraz że we wniosku nie wykazano „jakie konkretnie znaczenie dla ochrony praw i interesów ściganego miałyby jego obecność na posiedzeniu wyznaczonym na 26 stycznia 2017 r., których nie byłaby w stanie zabezpieczyć obecność jego obrońcy, tym bardziej, że ścigany już raz miał możliwość bezpośredniego udziału w posiedzeniu, a zarówno argumentacja Sądu I instancji jak i treść zażalenia nie wskazują na poszerzenie granic dowodowych sprawy” (k. 2303).

Pismem z dnia 30 grudnia 2016 r. obrońca wystąpił do sądu odwoławczego o przeprowadzenie dowodu z oświadczenia Y. P. „o okrutnych prześladowaniach, torturach, nieludzkim traktowaniu i grożącym niebezpieczeństwem dla jego życia i

zdrowia”, nadto na okoliczność zajęcia i kradzieży pieniędzy należących do wymienionego przez funkcjonariuszy FSB, które to okoliczności wskazują na wystąpienie bezwzględnych przeszkód ekstradycyjnych. Obrońca podkreślił, że Y. P. oświadczenie to chciał osobiście złożyć na posiedzeniu oraz ponowił wniosek o umożliwieniu mu wzięcia udziału w posiedzeniu (k. 2349-50), co pozostało bez reakcji Sądu.

Następnie wymieniony Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 r., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Kasację od prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich. Na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył postanowienie w całości na korzyść Y. P., zarzucając „rażące i mogące mieć istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 451 k.p.k. w zw. z art. 86 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o doprowadzenie ściganego Y. P. na posiedzenie Sądu odwoławczego rozpoznającego zażalenie obrońcy na postanowienie Sądu Okręgowego w [...] z dnia 23 listopada 2016 r., sygnatura akt II Kop .../16, w przedmiocie stwierdzenia prawnej dopuszczalności wydania wyżej wymienionego Federacji Rosyjskiej, w celu przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego, pomimo tego, że z uzasadnienia wniosku obrońcy oraz oświadczenia złożonego przez ściganego w dniu 5 grudnia 2016 r. wynikało, że Y. P. na tymże posiedzeniu zamierza złożyć dodatkowe wyjaśnienia, co w konsekwencji uniemożliwiło mu realizację przysługujących mu uprawnień strony postępowania i naruszyło jego prawo do obrony”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca osoby ściganej złożył odpowiedź na kasację, w której poparł zawartą w niej argumentację i wniósł o uwzględnienie kasacji jako oczywiście zasadnej.

Następnie obrońca złożył pismo określone jako „uzupełnienie kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich”, w którym podniósł wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Miała ona zaistnieć z

tego powodu, że Sąd Apelacyjny w [...] wydał zaskarżone postanowienie pomimo tego, że „postępowanie karne wobec Y. P. co do czynów zabronionych stanowiących przedmiot wniosku ekstradycyjnego zostało prawomocnie zakończone wyrokiem z 27 grudnia 2013 r. Federalnego Sądu Rejonowego miasta Sankt Petersburg, co skutkowało niedopuszczalnością ekstradycji Y. P. na żądanie Federacji Rosyjskiej ze względu na wystąpienie bezwzględnej przeszkody ekstradycyjnej z art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k., stanowiącej tzw. negatywną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.(...)”.

Już po wniesieniu kasacji przez Rzecznika Praw Obywatelskich Minister Sprawiedliwości w dniu 13 października 2017 r., „po zapoznaniu się z treścią prawomocnego orzeczenia Sąd Okręgowy w [...], z dnia 23 listopada 2016 roku w sprawie o sygnaturze II Kop .../16, na podstawie art. 603 § 5 k.p.k. postanowił odmówić wydania Y.P. organom wymiaru sprawiedliwości Federacji Rosyjskiej (...)”. (k. 101-105 akt SN).

Na rozprawie kasacyjnej przedstawiciel Rzecznika Praw Obywatelskich podtrzymał zarzut kasacji i zawarty w niej wniosek, natomiast prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie skargi. Obrońca osoby ściganej postulowała uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu I instancji i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że trafny jest zawarty w uzasadnieniu kasacji wywód wskazujący, iż postanowienie sądu w przedmiocie stwierdzenia prawnej dopuszczalności ekstradycji jest orzeczeniem kończącym postępowanie, wobec czego może być zaskarżone kasacją. W tej materii, co skarżący podkreślił, wypowiadał się już Sąd Najwyższy (zob. uchwała składu 7 sędziów z dnia 17 października 1996 r., I KZP 27/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 1), jak też przedstawiciele nauki prawa [zob. np. S. Steinborn w: J. Grajewski (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 742].

Trzeba też zgodzić się z Autorem kasacji, że powyższa konstatacja każe przyjąć, iż wniesienie zażalenia na takie postanowienie uprawnia strony i obrońców do wzięcia udziału w posiedzeniu sądu rozpoznającego środek odwoławczy, co wynika z treści art. 464 § 1 k.p.k.

Słusznie też skarżący zauważył, że zgodnie z art. 96 § 1 k.p.k. w niniejszej sprawie odpowiednie zastosowanie winien mieć art. 451 k.p.k., regulujący kwestię sprowadzenia oskarżonego pozbawionego wolności na rozprawę odwoławczą. Dostrzegł to zresztą Sąd odwoławczy, skoro pouczył Y. P. o prawie złożenia wniosku o sprowadzenie na posiedzenie (t. XII, k. 2272).

Przechodząc zaś do zarzutu podniesionego w kasacji należy stwierdzić, że nie jest on pozbawiony racji. Kolejny raz należy wskazać na trafność argumentacji skarżącego, gdy wskazuje on, powołując szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, że zgodnie z utrwaloną i jednolitą linią orzecznictwa tego organu odstąpienie od sprowadzenia pozbawionego wolności oskarżonego, który o to wnosi, jest uzasadnione jedynie w tych przypadkach, kiedy w apelacji (środku odwoławczym) podnoszone są zagadnienia *stricte* prawne. Jeżeli zaś przedmiotem apelacji są kwestie natury faktycznej, np. dotyczące oceny wiarygodności dowodów i ustalenia sprawstwa, sprowadzenie oskarżonego na rozprawę jest niezbędne, bowiem dopiero wtedy oskarżony pozbawiony wolności może w pełni realizować przysługujące mu prawo do obrony przed sądem odwoławczym, a toczący się proces można uznać za rzetelny.

Analogiczne stanowisko należy zająć w przypadku, gdy środek odwoławczy został wniesiony na postanowienie w przedmiocie wniosku państwa obcego o wydanie osoby ściganej, a ujęte w nim zarzuty kwestionują dokonaną przez sąd ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Chociaż wprost nie wskazano tego we wniosku o sprowadzenie Y. P. na posiedzenie odwoławcze, to z treści zażalenia, jak też z pisma obrońcy z dnia 30 grudnia 2016 r., a przede wszystkim z pisma Y. P. z dnia 5 grudnia 2016 r. (t. XII, k. 2344 - 47) wynikało, że ścigany zamierzał m.in. przekonać Sąd *ad quem*, że – inaczej, niż przyjął to Sąd I instancji – w razie wydania go Federacji Rosyjskiej będzie zagrożone jego zdrowie, a nawet życie, a więc, że zachodzi określona w art. 604 § 1 pkt 7 k.p.k. negatywna przesłanka do wydania postanowienia stwierdzającego prawną dopuszczalność wydania państwu obcemu osoby ściganej. W takim wypadku decyzja Sądu Apelacyjnego w [...] o odmowie sprowadzenia osoby ściganej na posiedzenie musi być uznana za nieprawidłową i rażąco naruszającą art. 451 k.p.k. Z pewnością nie

jest trafna jej motywacja, gdy podnosi, że zainteresowany „już raz miał możliwość bezpośredniego udziału w posiedzeniu”.

Naruszenie art. 451 k.p.k. z reguły może mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, co przemawiałoby za uwzględnieniem kasacji, jednak nie sposób było pominąć, że Minister Sprawiedliwości podjął decyzję o odmowie wydania Y. P. organom Federacji Rosyjskiej. Jest oczywiste, że jeżeli ścigany kwestionował postanowienia wydane w jego sprawie przez sądy obu instancji, to przede wszystkim dlatego, by nie dopuścić do podjęcia przez Ministra Sprawiedliwości decyzji o wydaniu go organom Federacji Rosyjskiej (art. 603 § 3 k.p.k.). Wobec podjęcia przez Ministra Sprawiedliwości negatywnej w tym względzie decyzji, starania osoby ściganej można uznać za pomyślnie zakończone, zaś wspomnianą decyzję za prowadzącą *de facto* do konwalidacji uchybienia Sądu II instancji. Wypada przy tym zauważyć, że wbrew intencji skarżącego, uwzględnienie kasacji w istocie nie byłoby dla ściganego korzystne. Jeżeli bowiem decyzja Ministra Sprawiedliwości, o której mowa w art. 603 § 5 k.p.k., musi być poprzedzona prawomocnym postanowieniem sądu w przedmiocie prawnej dopuszczalności wydania osoby ściganej (jak wcześniej zaznaczono, do prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w [...] odwołał się Minister Sprawiedliwości podejmując decyzję w sprawie Y. P.), to uchylenie zaskarżonego postanowienia prowadziłoby do podważenia zainicjowanej w sprawie Y. P. procedury, zakończonej korzystnym dla ściganego postanowieniem wydanym przez Ministra Sprawiedliwości. W konsekwencji nie byłaby wykluczona konieczność ponownego zajęcia przez ten organ stanowiska w omawianej kwestii. Jeżeli natomiast w zaistniałej sytuacji procesowej obrońca za słuszne uznała uchylenie orzeczeń sądów obu instancji i umorzenie postępowania, to wypada zauważyć, że takie rozstrzygnięcie byłoby nieprawidłowe, bowiem powodowałoby, iż decyzja Ministra Sprawiedliwości nie byłaby poprzedzona koniecznym prawomocnym orzeczeniem sądu.

Te okoliczności przemawiały za oddaleniem kasacji, chociaż należy dostrzec, że sytuacja procesowa uległaby skomplikowaniu w razie potwierdzenia, że zaistniała sygnalizowana przez obrońcę, względnie inna, okoliczność należąca do bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia. W rozpatrywanej sprawie ta

przyczyna jednak nie wystąpiła. W szczególności nie ma racji obrońca, gdy w „uzupełnieniu kasacji” (określenie pisma nieprawidłowe, bowiem uzupełnić pismo procesowe może tylko jego autor) sygnalizuje zaistnienie przyczyny określonej w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. To twierdzenie każe uznać, że obrońca na gruncie postępowania ekstradycyjnego wadliwie postrzega wymienioną bezwzględną przyczynę odwoławczą i błędnie utożsamia ją z określoną w art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k. okolicznością skutkującą niedopuszczalnością wydania. W rzeczywistości wspomniana bezwzględna przyczyna odwoławcza zaistniałaby wtedy, gdyby Sąd wydał postanowienie w przedmiocie prawnej dopuszczalności wydania Y. P. w sytuacji, gdy postępowanie sądowe w tym przedmiocie zostało już prawomocnie zakończone.

Wychodząc poza zakres kasacji i okoliczności z art. 439 k.p.k. celowe będzie jednak zauważyć, że nie jest jasne, na jakiej podstawie obrońca stanowczo twierdzi, iż postępowanie karne wobec Y. P. co do czynów stanowiących przedmiot wniosku ekstradycyjnego zostało prawomocnie zakończone wyrokiem sądu rosyjskiego. W zażaleniu na postanowienie Sądu I instancji tezy takiej nie postawił, podnosił jedynie brak „rzetelnego” zweryfikowania wystąpienia wspomnianej okoliczności. Wypada też dostrzec, że okoliczność tę miał w polu widzenia Sąd *ad quem* i stwierdził, iż wniosek ekstradycyjny dotyczy m.in. czynów, których kwalifikacja prawna wskazuje, że wcześniej nie były przedmiotem osądu na terenie Federacji Rosyjskiej.

Nie ma również racji obrońca, gdy uważa, że Sąd Apelacyjny dokonał „rażąco wadliwej wykładni przepisu art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k.” uznając, inaczej niż przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, że na gruncie tego przepisu *res iudicata* należy rozumieć jako prawomocne zakończenie postępowania o ten sam czyn w Polsce, nie zaś w państwie wzywającym. Zdaniem obrońcy, „bezwzględna przeszkoda ekstradycyjna z art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k. dotyczy sytuacji, w której państwo wzywające żąda wydania osoby ściganej w celu przeprowadzenia przeciwko niej postępowania karnego o czyn, za popełnienie którego osoba ta – na terytorium państwa wzywającego – została już skazana prawomocnym wyrokiem albo postępowanie o ten czyn zostało w inny sposób prawomocnie zakończone”.

W tym względzie na gruncie niniejszej sprawy trzeba mieć na uwadze art. 64 ust. 1 pkt 3 umowy między Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską o pomocy prawnej z dnia 16 września 1996 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 83, poz. 750), który stanowi, że wydanie nie następuje, jeżeli na terytorium strony wezwanej przeciwko osobie, której wydania zażądano, o ten sam czyn przestępny został wydany prawomocny wyrok lub postanowienie o umorzeniu postępowania. Podobnie art. 9 Europejskiej Konwencji o Ekstradycji (Dz. U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307) nakazuje odmówić wydania, jeżeli wobec osoby, której dotyczy wniosek, zapadło prawomocne orzeczenie organów strony wezwanej (oba podkr. - SN), dotyczące przestępstwa lub przestępstw, w związku z którymi żąda się wydania. Przez pryzmat tych przepisów należy odczytywać przepis art. 604 § 1 pkt 4 k.p.k., co zresztą wynika też z art. 604 § 3 k.p.k. Również w piśmiennictwie prawniczym wskazano, że bezwzględną przeszkodą ekstradycji jest *res iudicata*, w sensie prawomocnego zakończenia postępowania o ten sam czyn w Polsce (L. Gardocki w: Z. Gostyński (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, t. s. 889).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. Zgodnie z art. 638 k.p.k. kosztami sądowymi (wydatkami) postępowania kasacyjnego obciążył Skarb Państwa.

kc